

кого не чуваше. Всѣки вземаше съ себе си по нѣщо, което можеше да носи и което мислѣше, че е най-драгоценно.

Майки забравиха децата си, мжже — женитѣ си. Всѣки търсѣше спасение.

Срѣдъ това безумно бързане и тъпкане, двама богати братя, стоеха предъ стоката си — златни украшения и скъпоценни камъни. Чудѣха се и мислѣха, какво да взематъ преди да избѣгатъ.

Когато по-големиятъ братъ посегна да грабне единъ купъ елмази, по-малкиятъ блъсна ржката му и извика:

— Стой! Да спасимъ мама и татко.

Синовната обичъ, като мълния, освѣти сърдцата на добритѣ синове. Най-скжпи и най-драгоценни за тѣхъ бѣха тия, които сж имъ дали животъ и сж ги огрѣвали презъ цѣлъ животъ съ най-топла обичъ.

Немощнитѣ имъ родители, не можейки да бѣгатъ, стоеха горе въ стаята си и чакаха страшната си смъртъ, когато синоветѣ бързо дотърчаха. Единиятъ грабна на рамо баща си, а другиятъ — майка си.

И всѣки съ своя скжпъ товаръ, презъ пламъци и димъ, излѣзоха далечъ на безопасно мѣсто.

И когато страшното премина и изгубеното слънце най-после пакъ огрѣ тия черни пепелища, всички спасени се събраха и всѣки потърси своитѣ близки.

На страна, подъ широкитѣ клони на една стара смокиня, двамата братя седѣха при своитѣ родители, радостни и честити.

Всички, които видѣха тая синовна постжпка, останаха учудени и засрамени. И въ тѣхна честь, пжтя, по който преминаха тия истински синове, нарекоха „Пжтъ на синовната обичъ“.